

[Grethe Philip.]

pensionisterne skal følge med i velstandstigningen. Vi har derudover i den senere tid peget på, at der er særlige grupper af ældre, som på grund af strukturændringer kommer ud i vanskeligheder og skal hjælpes, og at der rundt omkring endnu sidder en hel del sociale restgrupper af forskellig art, som mangler pressionsgrupper, men som i allerhøjeste grad trænger til at blive taget ved hånden ved lovgivning i folketinget.

Når tågen engang letter over alt dette her, tror jeg, der bliver tilbage, at det forsøg, der er gjort på at lade regeringsparti og opposition gå sammen i seriøse overvejelser om at holde noget igen på de vældige udgiftstigninger, som vi alle, hvor vi end sidder, er betænkelige ved, er mislykkedes. Jeg beklager det. Jeg tror, det især under en mindretalsregering herefter vil være uhyre svært at komme igennem med besparelser af større omfang. De vil nemlig ikke kunne undgå at røre ved meget ømme områder, og det vil man næppe have mod til. Sporene fra det, der her er sket, frister ikke. Men vi kan jo håbe på alligevel, at tiden vil udvikle sig sådan, at vi når et stykke videre ad den vej, vi egentlig havde ønsket at betræde.

Morten Lange: Der er egentlig ikke kommet meget af en finanslovdebat ud af denne dags arbejde, men der er blevet rivegilde, som nogle sagde vi ikke skulle have. Jeg for mit vedkommende har beskedent holdt mig tilbage. Jeg havde indtrykket af, at det trods alt kun var en detalje i sammenligning med den meget store opgave, det er at diskutere dette riges økonomiske stilling fremover, men det er der jo ikke meget at gøre ved nu.

Økonomi- og budgetministeren gjorde et heroisk forsøg på at vende tilbage til en finanslovdebat, og det har også andre ordførere gjort, men det er kun blevet til meget sporadiske vendinger.

Jeg skal dog fra økonomi- og budgetministerens udtalelser tage et enkelt punkt op, som han har fremført her, og som hans partifæller og formodentlig også han selv fremfører rundt omkring i landet med stor styrke, nemlig spørgsmålet om den store forskel på Danmarks økonomi, der vil fremkomme, alt efter om vi kommer ind i De europæiske Fællesskaber eller ej. Det er klart for en-

hver, at i en overgangsperiode må vi have nogle problemer, for regeringen har lagt sin politik an efter, at vi kom ind, og det har naturligvis konsekvenser. Men det er lige så klart, at det vil være helt urimeligt at tro, at dansk økonomi vil lide en varig og betydelig forringelse af, at vi ikke står i Fællesskaberne. Der er meget klart blevet lagt synspunkter frem om det modsatte af vore berømmelige vismænd, som tegner nogle kurver, der løber meget tæt på hinanden for den ene udvikling og den anden. Mit skøn er, at udviklingen under den ene eller den anden slags vilkår først og fremmest afhænger af, hvad vi selv gør, og uden for De europæiske Fællesskaber har vi mulighed for at gøre mere for en fornuftig udvikling end inden for. Derfor vil jeg i hvert fald meget bede om, at økonomi- og budgetministeren vil tage sine pessimistiske langtidsprofetier af bordet. De må stå helt for hans egen regning. De kan ikke skyldes hans forskellige vismandsrådgivere. Så meget om det punkt.

Så bebrejdede hr. Henry Christensen mig, at det, jeg havde talt om som de konstruktive løsninger, jeg anbefalede, skam ikke var besparelser. Nej, det var det måske nok ikke. Det kan man til en vis grad give hr. Henry Christensen ret i. Men i virkeligheden var der nok noget, der var vigtigere i vores økonomi, nemlig et konstruktivt forsøg på at dæmpe inflationen. Hr. Henry Christensen havde en tanke om at dæmpe inflationen ved lønmodtageraktioner. Det har vi tidligere diskuteret i vore forsøg på at finde frem til den tredjebedste løsning. Mit forslag gik i retning af at gå til grundlaget for inflationen, den værdistigning, der sker på fast ejendom, som ligger helt i centrum. Så længe der ikke er vilje til at røre ved den, er der heller ikke vilje til virkelig at dæmpe den inflatoriske udvikling. Men hvis der er noget, der har betydning for vores samlede økonomi, så turde det være dette.

Dernæst til spørgsmålet om, hvilken konklusion man kan drage af vores fælles bestræbelser for at finde frem til besparelser. Det er selvfølgelig klart, at man meget nemt kan anlægge en pessimistisk betragtning på nuværende tidspunkt og sige, at de kuldsejlede. Det er korrekt, men det er ikke hele sandheden. Det er nemlig lige så klart, at der under arbejdet kom ting frem, som man er enig om, og som vil kunne fremsættes